

Verdens nød og Jesu myndighet

«Og de var slått av forundring over hans lære, for han lærte som en som hadde myndighet, og ikke som de skriftlærde.» ([Mark 1, 22.](#))

Dette Guds ord skildrer en arbeidsdag i Jesu liv. Vi møter Jesus midt i livets virkelighet. Og den er hård: djevlebesettelse, sykdom, nød, lidelse og synd. For slik er livets virkelighet. Og det verste ved denne virkelighet er at menneskene står så totalt hjelpeløse overfor den. De er prisgitt den.

I denne hårde virkelighet møter vi Jesus. Eller: Jesus møter denne virkelighet! Og han møter den på våre vegne! For et møte! Den hårde virkelighet blir avmektig og til intet overfor ham. De krefter som ellers herjer menneskene, ligger med ett aldeles under for denne mann og hans ord. For det kan ikke unngå vår oppmerksomhet at det er en hovedsak ved Jesus og hans virke, som dette ordet særlig understreker: Jesu myndighet. Han taler med myndighet, og han handler, så de kjenner det er Gud som har grepet dem gjennom denne tale. Han driver ut onde ånder. Han helbreder syke. Og det eiendommelige er: alt sammen gjennom ord. Han handler gjennom ord. Ikke underlig at folket var slått av forundring. Voksne og barn, fiskere og bønder, de ser på hverandre og sier: Hva er dette? En ny lære!

Slik ser vi hva dette ordet handler om: *Verdens nød og Jesu myndighet.*

ORDET OM JESU MYNDIGHET - ET EVANGELIUM

Dette ordet er et herlig evangelium. Men ikke alle ser det. Derfor kan det være nødvendig først å si litt om hvem det blir et evangelium for. Eller nøyaktigere: Hvem det er som er i stand til å tilegne seg og få nytte av dette ord om Jesus.

På det kan vi gi et kort svar:

De mennesker, som erkjenner livets virkelighet slik den er, og som kjenner sin totale avmakt overfor den. De som vet - og vet det i bitter smerte - at vi mennesker har intet vi skal ha sagt overfor verden med dens nød og ondskap. Disse blir i stand til å skjønne hva Jesus har å si overfor den. Og de kan innse at hans ord er like myndig som vårt eget er avmektig!

Men må ikke alle mennesker innse og erkjenne verdens nød?

Nei, det er nettopp menneskenes store ulykke at de ikke gjør det! Føle nøden, det må alle. Men å erkjenne den og innse årsaken til den, er noe ganske annet!

Det er en forferdelig tid vi lever i, sier folk. Og det kan de gjerne si! Tenk at menneskene skal være slik mot hverandre! Bakom disse uttalelser synger den grunntonen: Hvis vi bare stelte oss annerledes, så ble det ikke slik!

De ser ikke og vil heller ikke se det: Det er nettopp det som ikke står i menneskets makt å stille seg annerledes!

De ser og forstår ikke at mennesket er undergitt en lov: Syndens og dødens lov, og at denne lov må mennesket følge enten det vil eller ei, så lenge det ikke er innfanget av Jesu myndighet.

Mennesket ser og forstår ikke at det selv er uten myndighet og beherskes av en djevel og onde ånder!

SANNHETEN OM MENNESKETS NØD

Her kommer vi til en alvorlig kjensgjerning. Det er om å gjøre for djevelen og hans åndehær å regjere over menneskene på en slik måte at de ikke forstår at det er de som regjere over dem!

"Denne verdens gud, djevelen, har forblindet de vantros sinn."

For djevelen er det om å gjøre å få mennesket til å tro at det er sin egen herre! At det er sin egen Gud. Det tok den første fristelse sikte på, da djevelen sa: "I skal bli som Gud . . ." Og i dette har han siden søkt å holde menneskene fast.

Dette har i høy grad lykkes for ham. Mennesket tror det er sin egen herre. Og de røster som krever at mennesket skal frigjøre seg fra kristendommens slavemoral, som de karakteriserer den, og utfolde seg fritt og uhemmet etter sine lyster, sin vilje, sin ideologi, de blir mer og mer høyrøstet etter som tiden går.

Her behøver vi ikke bare tenke på den åpenbare ugudelige verden. Vi kan tenke på de mange bra og skikkelige mennesker, som slett ikke vil bryte med Herrens ord, men som heller ikke kan innse at de behøver å omvende seg.

Hva binder dem? Jo, deres tro på mennesket! De har ingen forståelse av at enhver tro på mennesket er en fornektelse av Gud! Fordi det er en fornektelse av at de er undergitt djevelen og hans herredømme og gjennom ham undergitt syndens og dødens lov.

Som nevnt, djevelen ønsker og må skjule at han regjerer over menneskene. Bare på den måten kan han beholde sin makt. Hvis menneskene erkjente ham og innså hans makt, ville de være skrekkslagne og rope til Gud om utfrielse. Det ser vi i en kristens liv, for en kristen får sannelig føle og bli seg bevisst hans forferdelige makt. Og jo mer han det gjør, desto mer holder han seg til sin frelser. Hvor djevelen ikke blir erkjent, får han utfolde sin makt. Og jeg tror at hvis det stod til ham å gjøre som han ville, ville han sørge for at menneskene fikk det godt i første omgang, for på den måten å gjøre dem trygge og sikre på at det ikke er noen fare. Men siden, når han hadde oss for evig, skulle vi nok få føle noe annet.

Derfor tillater ikke Gud djevelen og menneskene å skape paradiset i verden. Gud lar det onde komme frem og vise seg som det er. Gud styrer nemlig verden på to måter: Gjennom sin nåde, gjennom dem som tror på ham. Og de sprer velsignelse om seg. Men han styrer også gjennom syndens følger. Og hvor menneskene ikke vil tro på ham, der lar han det gå galt. Gud straffer synd med synd, forat synden skal bli åpenbar, og menneskene se og føle at det uten Gud bare kan bli nød og ulykke i verden.

Så er da spørsmålet om vi vil lære og innse at gudløshet og synd er den egentlige årsak til alt ondt, og at djevelen gjennom synden regjerer over mennesket.

ÅRSÅKENE TIL VERDENS NØD

Her kunne være mye å si, men jeg vil få sammenfatte det om to Guds ord, som i grunnen sier alt.

Det ene er at Gud i sitt ord kaller djevelen for "denne verdens gud", og Jesus kaller ham "denne verdens fyrste". Hva sier ikke det om hans makt og innflytelse over menneskene? "Gud", det vil si: han har makt over menneskenes sinn og hjerter. Han behersker deres vilje, deres tenkesett, deres livsinnstilling. Og den som behersker det, behersker alt.

Det annet ord er [Efes. 2, 2](#): ". . . som I fordem vandret i etter denne verdens løp, etter høvdingen over luftens makter, den ånd som nå er virksom i vantroens barn."

Alvorlige ord. Det er ikke et skremmebilde av overspente mennesker som uttrykkes, når det tales om djevelens makt. Det er Guds tale. Det er vår Frelses tale, han som elsket oss, og bare vil oss det beste.

Disse ord uttrykker hvordan verden "ligger i det onde". Det uttrykker at mennesket har ingen myndighet når det gjelder å leve rett, når det gjelder å skape gode kår i verden og komme det onde til livs.

Det er djevelen som bestemmer "tidsånden". Han former menneskenes syn. Han gjør seg gjeldende i litteratur, i kunst, i ideologier (livsanskuelser).

Kort sagt: Han hersker over mennesket, inntil den som er sterkere enn han fanger mennesket i sin

makt.

Og det alvorlige er at mennesket etter sin syndige natur ikke kjenner djevelens herredømme som noe ondt og fremmed, men tvertom tjener ham med glede uten å vite det! Her er årsaken til verdens nød!

Å, den arme verden, hvor den blør! Hvor menneskene lider! Hvor her er ondt! I sannhet: Synd, sykdom, besettelser, nød og død, det er menneskets kår. Hva makter vi mot dette? Intet! Vi er prisgitt det onde i oss selv.

Er det underlig at det blir rop i sjelen hos den som dette er blitt virkeliggjort for!

JESU MYNDIGHET ER VÅR - I EVANGELIET

Jesu liv og gjerning er i Skriften sammenfattet under dette synspunkt: "Dertil er Guds Sønn åpenbart, at han skal gjøre ende på djevelens gjerninger." ([1. Joh. 3, 8.](#)) Selv sier Jesus at han er kommet for å binde den sterke. Og på veien opp til Golgata sa han: Nå skal denne verdens fyrste kastes ut.

Jesus møtte djevelen som menneske. Ikke før hadde han i sin dåp bekjent seg ansvarlig for våre synder, før han av Ånden ble drevet ut i ørkenen for å fristes av djevelen. Han skulle stilles på den samme prøve som Adam og Eva ble stillet på i paradiset, - og han skulle stå der i ditt og mitt sted. En som var sterkere enn vi er og sterkere enn djevelen måtte seire over ham i vårt sted og på våre vegne. Det gjorde Jesus under sitt jordeliv, og han fullbyrdet det på korset.

"Han avvebnet maktene og myndighetene og stillet dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre på korset" ([Kol. 2, 15.](#))

Jesus møtte hele livets virkelighet, og overvant den, for oss!

Når en har fått øynene opp for djevelens grufulle makt som denne verdens fyrste, da er det vidunderlig å høre at han er en avvebnet motstander, for dem som kommer til korset!

På ett punkt i tilværelsen er djevelen overvunnet: på Golgata. Der er han bundet!

Jesus - han har vunnet, Jeg har seier funnet.

Dette er oss overgitt i ett ord: evangeliet!

Du spør: hvordan skal jeg få oppleve Jesu myndighet? Og vi spør som arbeidere i Guds rike: hvordan skal Jesu myndighet bli virksom gjennom oss?

Vi har fått ordet!

Her er den store hemmelighet: Jesus handler gjennom sitt ord, også i dag!

La oss ta et eksempel. Simon var et skrøpelig menneske. Men han hadde tatt imot Jesus, dvs. han trodde på Døperens ord den dagen, han pekte på Jesus og sa at han var Guds lam. Dermed var han frelst, og Jesus, Immanuel: Gud med oss, ble Gud med Simon. Derigjennom kom Jesus inn i hans hjem. Og hva skjer? De opplever en overnaturlig myndighet overfor livets forkrenkelighet. Så varer det ikke lenge før hele byen er utenfor dette hjemmet. Hvilken velsignelse var ikke Simons hjem for byen i den stund?

På samme måte er det i dag! Vi har fått et ord som er allmektig, fordi det setter oss i forbindelse med Jesus. Og Jesus selv handler gjennom det!

Les om det i [Efes. 6, 10-18](#), så skal du se hvor dette ord er nok til alt: Det er rustning. Det beskytter vårt hode (vår erkjennelse), det gir oss ferdighet til å løpe, det er forsvarsvåpen, det er angrepsvåpen.

Overfor ordet kan djevelen ikke beholde sin makt. Ordet bringer Den Hellige Ånd med seg. Er ikke dette det du også trenger? Vil du oppleve Jesu myndighet, da tro på evangeliet. "Dette er den seier som har seiret over verden: vår tro."

JESU NAVN REKKER TIL FOR ALLE VÅRE BEHOV ([Ap. gj. 3, 1-9](#))

"Men Peter sa: Sølv og gull eier jeg ikke, men det jeg har, det gir jeg deg: I Jesu Kristi, nasareerens navn - stå opp og gå!" ([Ap. gj. 3, 6.](#))

Hva var det som egentlig helbredet denne syke?

Det var Jesu navn: "I Jesu Kristi, nasareerens navn - stå opp og gå!" Da helbredelsen - som rimelig var - vakte oppsikt og man spurte: "Hvordan kan slikt skje?" kan Peter og Johannes ikke nok understreke at det var Jesu navn - og det alene - som hadde vært virksomt: "Ved troen på hans navn har hans navn styrket denne mann som I ser og kjenner," sier de.

Jesu navn rekker til for alle våre virkelige behov. -

Hva vil det si å bruke Jesu navn? Når en går i banken for å låne penger, må han ha et navn som går god for ham. Det er da bare spørsmål om hva dette navn gjelder, ikke om mannen som skal ha pengene.

I vårt forhold til Gud har Jesus gått god for oss! Det er ikke lenger spørsmål om oss. Vi kan ikke bestå for Gud. Det sier også vår samvittighet tydelig nok når vi har begynt å se sant på oss selv. Men Jesus har trådt frem for oss, sier Skriften. Han - Guds Sønn - ble et virkelig menneske, født av en kvinne, han gikk inn under våre kår, født under loven, står det også, d. v. s. født under det ansvar som ligger på deg og meg overfor Gud. Og han bar dette ansvar og gjorde opp hele vår synd med Gud.

Evangeliet er et budskap om et stort plassbytte: Guds Sønn var i vårt sted og ble behandlet som om han var oss, forat vi skal få være i hans sted og bli behandlet som om vi var ham!

"I kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde, at han for eders skyld ble fattig, da han var rik, forat I ved hans fattigdom skulle bli rike." ([2. Kor. 8, 9.](#))

Dette er betydningen av Jesu navn!

Jesu navn betyr altså først og fremst at det som skiller oss fra Gud, vår synd, er tatt bort fra Guds ansikt for oss. Men i og med at det som skiller, er tatt bort, har vi en åpen adgang til Gud. Vi har rettigheter hos Gud: Barnerett "Alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, dem som tror på hans navn" [Joh. 1, 12.](#) - Arverett. Skriften sier at de som tror på Jesu navn er Guds evige arvinger og Jesu Kristi medarvinger. - Bønnerett. "Alt hva I ber om i mitt navn, det skal I få." ([Joh. 16, 23.](#))

Ser du hvordan Jesu navn er alt et menneske trenger for å bli Guds barn, for å kunne leve som en kristen og for å kunne nå frelst hjem til Gud.

Men det ligger bare i dette navn! I deg selv har du ingenting å påberope deg overfor Gud. Vil du møte Gud utenom Jesus, må du svare for deg selv, derfor må du bruke Jesu navn! Du må ikke slå deg til ro med å vite om det; du må bruke det! Det er det som det kommer an på.

Søren Kierkegaard har sagt: "Et menneskes eneste fullkommenhet er å trenge til (ha bruk for) Jesus."

Men den som trenger Jesus, har evig liv og samfunn med Gud.

Til deg som er kommet i samfunn med Gud, vil jeg få rette et spørsmål: Er du klar over at Jesu navn rekker til alle dine behov, også de timelige, økonomi og helse, til å få gjøre din kallsgjerning på beste måte, i motgang, i sorg og savn - til hva som helst som er virkelig behov i ditt liv?

Den som tror på Jesus, har gjort mange erfaringer om Jesu navn, men det rekker til i hele vår levetid å gjøre flere. Jeg har ikke rett til å si at alle syke som tror på Jesus, kommer til å bli friske, skjønt det hender stundom mer enn vi på forhånd tenkte. Men jeg har rett til å si: Jesu navn hjelper deg i enhver henseende, i hvert behov der Gud ser du trenger hjelp!

Bruk derfor dette navn med frimodighet!